

s svoje postelje; kajti jaz je ne potrebujem. Vroč señ, ker je mlado življenje v meni in ogenj za novo ljubezen —

Glej, nag kljubujem mrazu in vetrovom! Kako tuli veter zunaj, sneg se zaletava v okno: jaz pa mlado gorim in sem kakor oklep, naperjen proti sulicam! —

Spi in počivaj! Jutri bova šla na cesto, oba revna, ti in jaz; toda jaz bom zabrnel skozi ledeni zrak kakor pšica in bom delal pot za novo ljubezen! — —

Toda, kaj bo s teboj? — — Oh, kaj bo s teboj? — —

Lahko noč! —«

Balada o dveh ženah.

I.

Barake.

Sedem let — sedem cvetov,
sedem cvetov — sedem sinov:
štirje so imeli tvoj obraz,
trije so imeli moj obraz.
Od zadnjega si vzel slovo,
ko si odhajal na vojskó
in ga še ni na svet biló —

Prišel je težek, bridek čas,
pustili smo domačo vas
in v Steinklamm so pregnali nas.

Sedem dni — sedem grobov,
v njih imava — sedem sinov.
Srce mi kamen je postalo,
a dokler ti živiš, bo kljubovalo
in čakalo na lepši čas,
ko spet boš oče ti in mati jaz!

II.

Osvobojenje.

Iz doline v goró, z goré spet v dolino
ko val
zgrinjala vojska se je in on je šel ž njo
in je v vasi pred svojo hišo obstal
o polnoči.

V izbi rdeče zagrnjena okna.
„Žena, odpri!“
Trikrat je klical, nihče ni odprl,
in sam je v hišo in v izbo odprl
o polnoči.

Privil je luč in se vstavil sred izbe
ves mrzl ko led
in roka je zgrabila za bajonet —
in oba je poslal na oni svet
o polnoči.

Iz doline v goró, z goré spet v dolino
naprej in naprej ko val
šel je z vojsko in prodiral je ž njo,
pa je prižvižgalo in je pal
o polnoči.

Joža Lovrenčič.

